

Jak Šiva posunoval Indii aneb starověká historie Země

Na Zemi je mnoho tajemných míst, míst opředených legendami. Jedním z nich je posvátná hora Kailás (Kailáš) v Tibetu se svými podivnými zrcadly, která deformují čas. Zajímavé je, že už ne v Tibetu, ale v srdci Indie se nachází majestátní skalní chrám Kailashanatha. Podobnost názvů je viditelná pouhým okem.

Indický chrám je zasvěcen bohu Šivovi a hora v Tibetu je v hinduistické tradici Šivovým domovem... Tento indický chrám je největší monolitickou stavbou na světě. Kailashanatha se nachází v Elloře. Nachází se 26 km od Aurangábadu (stát Maháráštra). Stavba se nachází uprostřed komplexu jeskynních chrámů. Je obklopen třemi hlubokými štěrbinami (někdy až 30 m hlubokými), které ho oddělují od zbytku chrámového komplexu.

Kailashanatha, jedinečná svou mohutností a velikostí (celková plocha 1980 m²), vypadá jako pozemní chrám na místě tradičního jeskynního chrámu. Chrám je zasvěcen bohu Šivovi a skládá se z několika částí. Chrám Kailashanatha je ústředním bodem 17 hinduistických, 12 buddhistických a 5 džinistických chrámů, které tvoří komplex. Předpokládá se, že celá tato nádhera byla postavena v 8. až 10. století n. l. jednoduchými prostými nástroji té epochy, přičemž z nejtvrďšího bazaltu (čediče), vždyť se vědcům podařilo najít tabulku, na níž, jak se domnívají - stavitel nebo vládce, který chrámy postavil, napsal, že „to udělal bez kouzel“. Ale takhle to bylo uděláno - pro archeology je to hádanka...

Druhý Kailás - (hora v Tibetu) není vůbec považován za dílo člověka, přestože má zvláštní konkávní „zrcadla“, která mohou měnit běh času. To vše je považováno za dílo větru, vody a dalších přírodních jevů.

Čím jsou tato dvě místa spojena? Kdo vlastně postavil chrám v Indii a obrousil svahy hory Kailás v Tibetu? Jaké civilizace minulosti se za tím vším skrývají? A byl bůh Šiva tak daleko od stavitelů starověku? Možná to není fikce a opravdu žil na Zemi? Všechno bylo zapomenuto, ztraceno v čase, ztraceno v průběhu milionů let, ztraceno speciálně těmi, kteří si chtěli přivlastnit plody starověkých civilizací, ztrácí se i dosud, těmi, kteří chtějí udržet lidi v nevědomosti a dát jim najevo, že pocházejí ze zvířat a nemají původ vesmírných civilizací...

Ale informační pole vesmíru stále uchovávají vše, bez ohledu na to, zda v ně věříme, nebo ne... Něco odtud může proniknout skrze vědomého snění, stejně jako i tyto informace, které budou dnes uvedeny. Nu, a věřit či nevěřit je věcí každého jednotlivce...

Nemilosrdné slunce rozpálilo skálu. Skála dýchá žárem. Vrchol je blízko. Ale ne... hroutí se, a dole se skála promění ve... fantastický palác nebo chrám.

Na jeho zdech se proplétaly tisíce postav, na střeše rozkvetl obří lotos a čtyři šelmy podobné lvům uvízly v neznámém tanci na jeho okvětních lístcích. Vzory a postavy, postavy, postavy.... A tak bez konce sestupují vrstvami dolů. A tady dole jsou desítky slonů. Zdá se, že drží na svých zádech všechny ty nepředstavitelné kamenné vrstvy chrámu, sloupy, portiky, schody, přechody... a někde nahoře svítí slunce nad kamennou kupolí.

Najednou se jeho paprsky zvláštním způsobem rozdělily vytvořivše duhu. Vzplanula jiskra a chrám se stal... sněhově bílým. Odštěpky a praskliny najednou zmizely a postavy se staly hladkými a lesklými.

Neviditelná síla mě nesla chodbami jako spletítm labyrintem. Vše vířilo, jako by v kaleidoskopu byly oslněny tisíce vzorů, až vytvořily na podstavci vejčitý monolit. Lingam - problesklo vědomím.

Ale něco se s ním děje, září a stává se průhledným a někde uvnitř se postava Šivy pohybuje ve svém nekonečném tanci a věčné záři. Rychleji a rychleji tančí svůj tanec a zdá se, že jeho ruce mihají jako paprsky rotujícího kola.

Nyní však vize zmizela a místo lingamu sedí na podstavci... sám Šiva. Ale není to socha. Je živý. Snědý obr se zářícíma očima. Husté vlasy mu spadají až na hrud'. V ruce drží svůj trojzubec.

A tu vstal, a hluboko uvnitř jako hrom promluvil: „*Pojďme!*“ Namířil trojzubec na lingam, který se najednou objevil znovu za jeho zády. A před ním se objevil průchod. Zářil modrým světlem a vpředu svítilo slunce.

Stačí okamžik a vše je pryč a před námi září bílý vrchol.

„Tohle je můj domov tady na Zemi,“ pravil tady Šiva, opět mými myšlenkami.

„Je tu od doby, kdy dávná Země zanikla. Kdysi dávno jsem opustil čertog Arktura, když jsme se s přáteli vydali hledat planety připravené k životu.“

Tam, na planetě Tellur, která obíhá kolem hvězdy Arcturus, jsem byl zasvěcen jako žrec (kněz) vesmírných sil. Tam jsem přijal jméno Šiva čili energie života (šiva).

Je to nejdůležitější energie vesmíru, která se rodí v tření energií tvoření a rozpouštění: tvoření matérie světa z prázdnoty nebo vakua a rozpouštění zpět do prázdnoty. Tyto procesy jsou nekonečné a jsou podstatou života vesmíru, jeho pulsem.

Každý pohyb tvoření je dnem Brahmy neboli dnem vesmíru a každý akt rozpouštění je nocí Brahmy. Ale to už ti bylo řečeno mnohokrát (viz jiná témata).

Každý zasvěcenec v naší civilizaci byl obdařen posláním přinášet život do dosud prázdných světů nebo pomáhat podobným zasvěcencům z jiných světů ve stejné práci. A tak jsme se vypravili do soustavy Sluncí. Tehdy byli dvě. Jednomu jsme říkali Rádža, druhému - jeho syn.

A zde zakotvili na planetě, která se později stala známou jako Země.

Tehdy byla prázdná, ale vzduch byl vhodný k dýchání a vody byly jeho větší částí. Zastavili jsme se tu na velké souši a začali budovat nový svět. Vysadili jsme zde rostliny a vypustili mnoho zvířat. Pak jsme zde začali budovat osady. A hlavně jsme si ujasnili místo, kde otevřeme portál.

Jeden z vrcholů jsme vybrousili studeným ohněm a udělali z něj pyramidu. V ní byl otevřen portál a instalován krystal z Arktura. Ta pyramida-hora se jmenovala Širana, což ve vašem jazyce znamená ‚neměnná‘. Ve vašich dnech ji pokrývá led Antarktidy.

Otevřeli jsme tedy portál a pozvali naše, jak vy říkáte, ‚krajany‘. Mnozí sem přišli budovat nový svět. Nazvali jsme ho Tellur, podle naší vlasti. Ale neměli jsme sílu všude zasadit život. Neboť kromě planety, která se později stala Zemí, byly v soustavě Sluncí další, připravené přijmout život. Ano a dokonce i tady, na samotné Zemi, se na jiných místech najednou začala z vod vynořovat souš, a moje Tellurie se zelenala a rozkvétala.

Abyste rozuměli, tellurijský kontinent ve vaší době neexistuje v celku. Byl rozdělen už dávno. Jeho část se nazývá Austrálie, část se proměnila v ostrov Hindustán, který byl později připojen k Asii, a část je pokryta ledem a vy ho nazýváte Antarktidou.

Ale v oné prvotní epoše byla Tellurie jediná. A kromě ní existoval jen oceán. Postupně se však začaly objevovat jiné pevniny. V oceánu na druhé straně Země se zrodil obrovský kontinent. A mezi námi a jím také začala vznikat nová země.

A zde na nové zemi začalo záření. Planeta sama otvírala portál.

Při jednom z rituálů vesmírných energií, který jsme prováděli při zasazování života, mi bylo zjeveno, že existuje několik dalších zasvěcenců, na které Země čeká. Samotný duch této planety (Země) ke mně promluvil, že mám přijmout a spřátelit se se syny světla z Orionu a ze systému Polární hvězdy, kteří vedou svou archu vesmírem. Společně s nimi jsem měl na této planetě vybudovat velký portál, který by propojil svět systému Sluncí s ostatními systémy a jejich světy. Vždyť právě takto

jsou ve vesmíru objevovány země (planety vhodné pro život) světlými civilizacemi a vzniká mapa světů (vesmírná mapa obydlených světů).

Archa přistála mezi planetami, protože sama byla obrovskou planetou. Později jste ji nazvali Faeton. Ale sami osadníci ji nazývali Deia.

Proniknuvši prostorem, Deia se stala další planetou našeho systému Sluncí.

Na Deiu přišli do systému Sluncí vyslanci dvou velkých ras-učitelů vesmíru, dvou starobylých spřátelených ras, jejichž posláním bylo šířit život na zrozených světech. Byli to potomci ras Želvy a Draka ze souhvězdí Orionu a potomci ras Medvěda a Vlka ze soustavy Polární hvězdy. Byli to lidé ve vašem pojetí - humanoidi, neboť při mísení nehumanoidních ras či rodů, které jsou možné pouze ve vyšších dimenzích vesmíru, se rodí humanoidi. Ale o tom ti také bylo řečeno (Viz téma: Asurové - rasa obrů - stavitelé Hyperboreje).

Potomci rodu Želvy a Draka se následně stali prapředky lemurijské rasy a potomci rodu Medvěda a Vlka - Asurové či původní Hyperborejci se stali prapředky (vašich vzdálených árijských předků).

...Přicházeli jsme ze světů jiných, světů vzdálených hvězd, a systém Sluncí pokračoval ve svém zrození, ve svém zrození pokračovala Země. Jak už jsem řekl, vynořila se souš, ale není to jen tak. Země je živá, stejně jako i všechno je živé. Má čakry a energetické kanály jako živé bytosti. V době svého vzniku objevovala čakry. Jednou z nich byla Širana, později přezdívaná Asury jménem Achala (což v jejich jazyce znamená ‚stálý‘). Odtud se zrodilo slovo ‚počátek‘, protože Achala (Ačala) byla první pyramidou země, jejím prvním portálem, který spojil světy vesmíru.

Když Deia dorazila na oběžnou dráhu Sluncí, objevila se Méru. A tam sestoupili Asurové a začali budovat nový komunikační portál se světy vesmíru. Tak vyrostla velká pyramida Méru, v jejíchž útrobách byl uložen krystal z čertogu Polární hvězdy. Země pokračuje ve zrození...

Spolu s ní se zrodili i její bratři a sestry - další země (planety) systému Sluncí. A rozsávali jsme na nich život. Jsme bratři různých ras (Tellurijci a dvě rasy Deii nebo Faetonci). A planety ožily, životem zářil Mars, Venuše (říkám vaše jména, abych více neobtěžoval názvy).

A na Zemi se zrodila největší její čakra - Kailáša, jež má spojení se světy vyššími, co otevírá portál do světů vysokých dimenzí, nikoli jen světů jiných planet.

Hora vyrostla z dávného moře. Přišli jsme tam a přinesli krystaly našich ras. Země se pak stala kolébkou tří velkých ras počátku - Tellurijců, Lemurijců a Asurů. Asurové jsou prapředci Borejců a bílé rasy Árijů, Faetonci z klanu Želv a Draků, kteří založili Lemurii, se stali prapředky země Mu a celé žluté rasy Země a Tellurové se stali praotci snědé rasy Drávidů. Ve vaší době z nich mnoho nezbylo. V australských zemích a na ostrovech jich však zůstalo mnoho zdivočelých. Třebaže v žilách Mart'anů stále koluje naše krev, smíšená s jinými rasami z jiných hvězdných

čertogů. A později se jejich vzdálení potomci usadili v Americe – Jižní i Severní, smísili se tam s přeživšími z potopené země Mu, a vy je znáte jako Indiány.

A tak se projevila Kailáša (hora Kailás). A postavili jsme zde Chrám, což neznamená modlitebnu k bohu, ale místo - portál. Takové byly tehdy všechny chrámy. Nikdo před oltáři nebil čelem o zem ani se neplazil po kolenou. Na oltářích proudily energie a zasvěcenci k nim přicházeli, aby tyto energie brali pro potřeby planety.

Svět však netrval dlouho... Z hlubin cizího vesmíru, kde nehořely majáky postavené světlými civilizacemi, se prodrala temnota. Temnota je energie pohlcení, jak byste řekli, struska, která zůstává po zrození světa v další den Brahmy, dokud vesmír nedozraje (viz další témata).

A z temnoty, z vesmírného pekla, prorazily kameny velké jako planety. A byly neuvěřitelně těžké, protože takové látky teď nemáte, vlastnostmi se blíží jen radioaktivní. A to, co ony jsou - jsou zbytky těch kamenů. Do té doby jsme radiaci neznali. V našem světě neexistovala.

Tyto kameny rozdrtily Rádža Slunce. To shořelo a sežehlo planety. Život shořel, Venuše byla zuhelnatělá, Mars byl zničen, menší planety byly zničeny. Vždyť před vpádem těch kamenů měla Slunce tři devět zemí, jak se říkalo ve vašich pohádkách, to znamená tři krát devět, a bylo jich dvacet sedm!

A potom - ta hrůza z opuštěnosti... Úlomky Deii (Faetonu) až do svých dnů visí ve vesmíru, říkáte jim pás asteroidů. O těchto hrůzách ti bylo již mnohokrát řečeno (viz jiná témata), i o tom, že vzápětí po kamenech temnoty přišla Nibiru, sestávající ze dvou černých děr. A že se připojila k oběžné dráze mrtvého Rádža Slunce a že tam přišel zdroj zla, který jsme uprostřed ohně velkých katastrof nebyli schopni rozeznat.

Vždyť tehdy na planety dopadlo mnoho jasného, otevřeného zla. Byli to černí démoni v tělech strašlivých reptoidů. Zotročili Zemi. Na ostatních planetách už nebylo co dělat. Jen vypálený Mars se snažil žít, ale v podzemích. A pak na něj zaútočili strašidelní hmyzí agresori, kteří také žili v podzemích. Někteří Mart'ané hledali spásu na Zemi, ale i tady bylo peklo. Černí draci založili svou říši v zemích Asurů a hora Méru se stala nepřístupnou (viz téma: Od Lemurie po Hyperboreu aneb bitvy draků).

Tellurie hořela, roztržštěná na kusy. Tak bylo do základů vypálena země, z níž se později u vás stala Austrálie. Jen divoká příroda se tam dokázala vzpamatovat, civilizace bohužel zanikla.

Zbytky Tellurijců se ještě několik dalších epoch snažily přežít na hlavním kontinentu, který později nazvete Antarktida, vždyť ledy byl pokryt až v době zániku Atlantidy, která tehdy ještě nebyla na Zemi. Ale to je jiný příběh...

V éře říše draků-démonů temnoty nastala éra dinosaurů. Všude se potulovala monstra. Tehdy se všechna města změnila v nedobytné pevnosti a lidé přežívali, jak se dalo (viz téma: Tellurie - civilizace Antarktidy).

Planeta byla prudce zatížena padajícími kameny z pekla. Pomalu se potápěly země Lemurie, jejíž města se také proměnila v obléhané pevnosti.

Všechno je to napsáno tady," řekl Šiva a ukázal na zlaté desky v obrovských hromádkách u paty nějaké sochy. „Ano, to jsou dějiny světa a velký strážce Harati ti o nich kdysi vyprávěl (viz téma: Faeton, Nibiru a příběhy zlatých desek Šambaly).

Je zde zaznamenáno vše: zánik mnoha národů a znovuzrození, a příchod draků světla na výzvu spřízněných rodů. Tehdy se je lemurijským mudrcům podařilo kontaktovat a oni přišli na pomoc, a později Asurové kontaktovali své příbuzné na Polární hvězdě. A začala tehdy válka, velká a nemilosrdná (viz téma: Od Lemurie po Hyperboreu, aneb bitvy draků). S draky světla přišli světlí, dobří dinosauri - zvířata, která se stala nejlepšími pomocníky lidí.

A tehdy se ohlásil neznámý nepřítel. Lstí a lží se dostal až ke Kailáše a už se mu podařilo dostat se ke krystalu. Země začala prudce těžknout. Stala se ještě těžší, než při kamenech z pekla. Začala být těžká i pro nás. Asurové povolali na pomoc světlé civilizace ze své domoviny u Polární hvězdy a z jiných oblastí vesmíru, ale už z hustších světů.

Tenkrát na Zemi přišli učitelé, kterým různé národy přezdívali bohové. Pocházeli z různých světů - ze souhvězdí Kasiopéje přišli budoucí bohové Keltů, z čertogu Draka budoucí čínští a japonští bohové. Z různých míst se hrnuli pomocníci. Nikdo však neviděli hrozbu Nibiru a pokračovali v boji s draky temnoty. A pak se shromáždili strážci portálu na Kailáše - velcí učitelé: Faetonci Harati a Fem, Asurové Dažbog a Varuna se svými příbuznými a další, na poradu, ale nikdo neměl zbraně. Všechny ničivé vadžry byly proti Anunnakiům, poslům Nibiru, bezmocné. Pak jsme pochopili, že celou invazi zorganizovali tito Anunnaki neboli Elohim, jak si říkali, obyvatelé planety Nifilim, jejíž hvězdou byla černá Nibiru.

To jim se černí draci a hadi podřizovali. Vždyť když se všem poslům jiných světů podařilo očistit zemi Asurů, Anunnaki otevřeli útroby planety otočením krystalu Kailáši. A všichni dematerializovaní démoni vlétli dovnitř a stali se samotným peklem zemským. Tak byli zahrnutí do lůna Země.

Naše porada se ale nekonala zbytečně. Přišli jsme na to, jak snížit vliv Anunnakiů na krystal Kailáši. Vyhnat je nebylo vůbec možné. Jakýkoli boj u krystalu by mohl vést k jeho zničení a k vytvoření černé díry, která by pohltila Zemi a Slunce a další planety a prorazila by černý tunel do světů vyšších dimenzí, o které usilovali Anunnaki z Nibiru, kteří se nazývali božstvy nebo mistry obepínajícími svět (Elohimy).

Bylo třeba změnit tvar Kailáši vytvořením konkávních zrcadel určitého tvaru na jejích svazích, aby se v nich čas posunul do určitého bodu, souřadnice v prostoru. Pak by se krystal nebyl schopen podříditi Anunnakiům, těm, jež přistáli v jeho čertogu a byli by uvězněni. Ale to bylo potřeba udělat v mžiku oka, což žádná vadžra ani jiné nástroje nedokázaly. A tak jsem nabídl svůj trojzubec. Je to stejná vadžra, jen tisíckrát silnější, díky jednostrannému uvolnění energie. Vadžra byla oboustranná (viz téma: Vadžra je zbraní bohů nebo nástrojem tvoření).

Pak jsem se musel hodně snažit, a ohnivým paprskem jsem vyřezával do Kailáši-hory zakřivené zrcadla času podle našich společných nákresů.

Anunnaki, kteří byli v té době uvnitř Kailáši, byli uvězněni. Ocitli se v bezčasu, a aby se osvobodili nebo vyhodili do povětří Kailášu i planetu, začali krystal znovu ‚zpomalovat‘. Ale ten je v uzavřeném dechu času spálil na prach. Od té doby nejsou v čertogu Kailáši, ale černá energie nikde nezmizela, sestoupila ze zadní strany, vytvořila průlom energií a démoni si tam založili svou vlastní zemi. Říká se tomu Údolí hladového ďábla. Průlom se táhne až k jezeru, které dostalo jméno Rákšas.

Země démonů zatím nemůže být zničena, protože je poháněna troskami oněch prastarých kamenů z pekla, které spadly na Zemi. A ty spadly hluboko do útrob planety a staly se součástí jejího jádra. Nyní je k tomu, aby se odtud vše dostalo, nutné pouze zničit planetu, a to znamená zničit život a otevřít katastrofou celý nečistý portál do jiných světů. Proto se toho hnisu zatím nikdo nedotýká. Hrozí nebezpečí nákazy galaxie. Čekáme na příchod epochy, v níž se systém Slunce dostane do ohnivého pásu. Jde o proud kosmických energií. A jen ten může neutralizovat kameny pekla, aniž by zničil planetu. Tento proud se smyčkou táhne celým vesmírem. A každá galaxie jím musí projít jednou za Den, ale Den Brahmy, který trvá 24 miliard vašich let.

A tento okamžik přechodu se blíží, jenže vzhledem k vašim kratším životům jsou všechny tyto pojmy nesouměřitelné... Ačkoli podle vašich skutečných životů - zcela a všechno se stane, a svět bude očištěn, vidíme to. I vy budete moci vidět, pokud budete vidět jasně, a ne skrze jiskry inkarnací, které jsou jen slupkami, listy rostoucími na jaře a padajícími ze stromů na podzim.

To, co jsem tu stihl povědět,“ dodal Šiva náhle se odmlčiv, „to probíhalo po mnoho epoch. Nejsou to desítky a stovky let nebo dokonce tisíce let. Jsou to statisíce let, které se protáhly na miliony díky tomu, že Anunnakiové otočili krystal Kailáši. Podle vašeho počítání to bylo od vzniku života na planetě do konce věku dinosaurů.

V době, kdy byla budována zrcadla Kailáši, vznikly v zemích odtržených od Tellurie nové státy. Byla tu obrovská Meluhha. Ve vašich dnech z ní na souši zbyla jen zničená města, později nazvaná Mohendžodaro a Harappa. Rozkládala se téměř po celém Arabském moři. Stejně tak se od Tellurie odtrhla velká Kumari Nadu. Nyní existuje téměř celá pod názvem Hindustán. Později se od ní odtrhl ostrov Lanka.

Poté jsem byl zvolen vládcem Kumari Nadu. A snažil jsem se využít sílu vesmírných energií, abych zemi Kumari Nadu přiblížil k posvátné Kailáši, vždyť nás od zbytků Tellurie oddělovalo strašlivé věčně bouřlivé moře démonů. Démoni neustále řádili a dokonce vstupovali do lidských těl, vytvářejíce novou rasu Rákšasů. Tehdy jsem to nevěděl, ale to všechno bylo v plánech Anunnakiů. To oni poštvali hordy Rákšasů proti mé zemi. Rozhodl jsem se tedy, že zemi odvedu, jak mi bylo řečeno ve zjevení při jedné z mých meditací.

Ale už jsem neměl žádné krystaly, kterými bych to mohl udělat.

A pak jsem usedl do hluboké a dlouhé meditace. Dokázal jsem se napojit na vesmírné síly a nasměrovat je do útrob Země. A ona odpověděla, a země plula oceánem jako velká loď. Ale nemohl jsem dělat nic jiného. Jen jsem seděl v nejhlubší meditaci a usměrňoval energie.

Jak to bylo těžké! A země plula tak pomalu. Deska s obtížemi plula na ohnivém moři, které zuří pod moři i souší (tektonický posun).

Pak za mnou přišlo deset mudrců - Asurů a řekli mi, že v naší zemi Kumari Nadu můžeme vytvořit malou Kailášu a malou Achalu. A spojením jejich sil náš kontinent vypluje jako loď z rozbouřeného démonického moře.

A pak jsme začali hledat místa, která by rezonovala s Kailášou a Achalou.

A ta byla nalezena. Svět je totiž holografický, jak byste dnes řekli. A v každé zemi se najdou místa odpovídající velkým bodům sestavy planety, kam jsme založili krystaly portálů.

Achale odpovídala malá načervenalá hora. Také se jí tak říkalo - Aruna Achala (dodnes stojí a nazývá se Arunáčala) neboli červená hora, hora pramene ohně, přesněji řečeno z jazyka Asurů, kteří ji tak přezdívali.

Arunáčala

V Arunáčale jsme vytvořili portál v pětidimenzionálním světě, ale nová Kailáša ještě musela být postavena i v této dimenzi.

Byla také nalezena a byla pojmenována Kailashanatha. Svým trojzubcem jsem zde vyřezal začátek chrámu.

Začátek byl prostě celkový odlitek. Byl vytvořen podle leteckých nákresů, které jsme aplikovali na horu. A v těch nákresech zářily linie řezů. Ale můj trojzubec svou silou nedokáže tvořit jemné věci. Dokáže pouze řezat hory, ale ne vyřezávat z nich detaily. Bylo snazší prořezat obrysy skal na Kailáše, ale tady jsme potřebovali detailní reprodukci celého komplexu budov tibetské Kailáši, který se nachází pod zemí.

A pak si mistři přinesli své nástroje, řezající drobné části paprsky, a vadžry, kterými rozpouštěli hmotu uvnitř místností a vytvářeli tak sály a chodby uvnitř skály, prázdné od ucelené horniny. Skála nebyla nikde vyhrabána, byla rozpuštěna na principu rozpouštění.

Kailashanatha

Vzpomeň si, co jsem řekl na začátku. Materií lze tvořit a rozpouštět. Ne ničit, aby létaly úlomky a ruiny zaplnily svět disharmonií, ale rozpouštět (dematerializace).

Právě tuto energii používám k rozpuštění starého a přežitého, ošklivého a disharmonického. A oni mě přezdívali ničitelem. Rozpouštím, ale neničím, abych z prázdnoty znovu tvořil.

Anunnaki si však rádi nasazovali masky učitelů, kterým se na zemi přezdívalo bohové, a mluvili jejich jménem. Tak i v mém jménu vzbuzovali v lidech strach v epochách temnoty, kdy jsme nemohli přijít k lidem kvůli tíži vašeho světa, který rychle těžknul kvůli neřestem lidí, krmených Anunnaki, kteří změnili vaši genetiku.

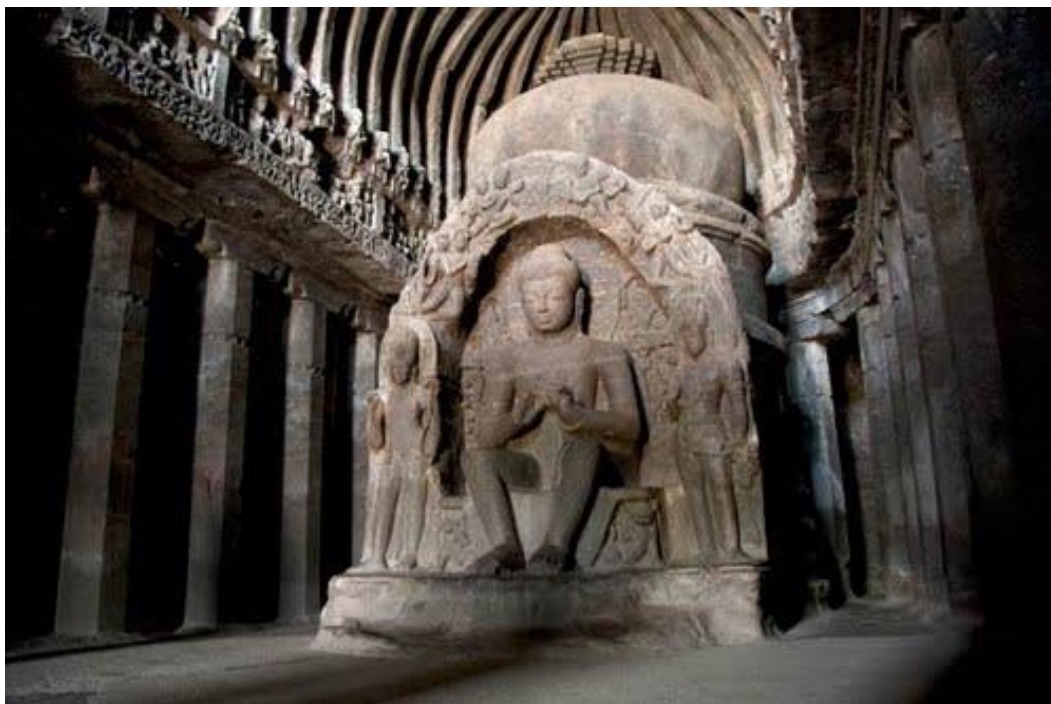
...Ve skutečnosti mohu tyto neřesti, pýchu, závist, chamtivost a tak dále a tak dále odstranit, ale pouze pokud se toho všeho chce člověk sám zbavit. Pomůžu mu, přinesu mu znamení, dám mu energie rozpouštění. A touto cestou se již vydalo mnoho lidí. Ale jen jeden záměr nestačí, je třeba, aby člověk neustále pracoval, aby se vybrušovat, a já mu k tomu dodám energii. Jakmile ji začne používat, poteče nevyčerpatelným proudem, ale jakmile lenost přeruší pohyb, vše se zastaví a energie nebudou proudit do nádoby uzavřené korkem.

Ve vašem těžkém světě lze zatím jen svého ducha brousit energiemi rozpouštění, ale v těch epochách, kdy jsem ještě mohl kráčet po zemi, bylo možné rozpouštět kameny energiemi, zahustíte je do prostoru vašeho světa.

Chrám byl tedy vytesán do nejtvrďší skály a srdcem chrámu se stal ohnivý Lingam, jako na Kailáši v Tibetu. Lingam je zdrojem všech energií, zdrojem tvoření života, abyste věděli. Vždyť Anunnaki naším jménem tvrdili, že jde o falus, protože ve falusu je uzavřena energii tvoření nového života. Ale falus je jen ubohým projevem lingamu. Lingam je vejcem Vesmíru, zdrojem života a tvoření světů, jako zárodek, jako zdroj zárodku, a falus je jen velmi omezený projev, tím spíše jednostranný, bez ženského principu. Ačkoli pojmy ‚mužský‘ a ‚ženský‘ jsou také omezené. Mužský a

ženský jsou pouze projevy velkých energií tvoření vesmíru ve světech majících formy.

Anunnaki z velké pravdy otevřeli naivním lidem cestu k pádu ducha skrze zkaženost. A bílá je černá a černá - bílá.

Nu a pak jsme z kamene vyřezali lingam takového tvaru, aby přijímal energie vesmíru a stal se jejich vysílačem zde na Zemi. Když bylo vše hotovo, usedl sem v Chrámu a ponořil se do meditace v proudu těchto energií. A začal tanec těchto energií. Otáčejí se jako hadi, svíjejí se a mezi nimi se tvoří život.

A ve své meditaci jsem je následoval a tanec neměl konce. A moje země se začala znovu pohybovat, v rotaci ohnivých vírů z Lingamu a Arunáčaly. Nic jsem neviděl, nic jsem neslyšel. Ale jen skrze mlhu najednou prostoupily tváře mudrců, křičeli na mě - dost!

I zastavil jsem rotaci. Řekli mi - podívej, nakupil jsi hory, a štěstí, že tam ještě nikdo nebydlí. Na své vimaně jsem letěl tam, kam mě nasměrovali, a hory se tyčily až do nebe. Za nimi jsem uviděl Kailášu. Nyní těm horám říkáte Himaláj.

Ale pak jsem pocítil, že už nemůžu nahmatat půdu. Energie tak napustily tělo, že jsem se pro tento svět stal beztížným. Mnozí učitelé tak v těch časech skončili v jiném světě a lidé je přestali vidět. Planeta se stala velmi těžkou a kámen Lingam i Lingam na Kailáše to nemohly zadržet. Systém Slunce proploval na samém okraji oceánu Temnoty. Další Kalijuga začala...

Když se Anunnaki dozvěděli o tom, co jsem učinil s energiemi světla, rozduřili se a zinscenovali krvavou bitvu v zemích budoucí Indie. V té době vytvářeli svůj nový svět - laboratoř pro šlechtění nových lidí. A vsadili ho do lůna planety. A opět nastala strašlivá doba, a Země ztěžkla.

Mnozí z nás, kteří jsme sem kdysi přišli z jiných vesmírných světů, byli vyhozeni z hustého světa, respektive svět zhoustl natolik, že se pro nás stal neviditelným. Klesl tak do třetí dimenze a my jsme zůstali v páté a mohli jsme se nyní pohybovat pouze mezi naším novým světem a vyššími světy vysokých vibrací.

A chrámy se Anunnaki pokusily srovnat se zemí. A to v pravém slova smyslu. Během bitvy, která je popsána v Mahábháratě, země hořela a kámen se taval a tekl. A chrámy byly zalily kameny. Ale vše pomíjí, pominulo i toto...

Různí vládci přicházeli a snažili se chrámy vykopat. A pak se znovu obraceli na mě a já jsem naplnil jejich vadžry bez energie a chrámy se jim podařilo vykopat, ale ne úplně. A tak se mnohé z nich stali jeskynními...

A pak přišli další vládci a začali si připisovat jejich výstavbu a snažili se předělat chrámy i Chrám Kailashanatha. Nejprve jednoduše přidali na zdi historii naší země, kterou znáte jako Rámájana a Mahábhárata. To bylo vyříznuto malými vadžrami, ale brzy přestaly fungovat, protože v nich došla energie a ta nebyla dána k takovým věcem, jako je předělání chrámů pro potěchu narcistických vládců. A lidé zkoušeli vyřezávat ručně. Ale tato práce je téměř neviditelná, jen velmi málo toho mohli tímto způsobem změnit. Přicházeli noví vládci... procházeli noví vládci, přicházeli noví kněží a nová náboženství, procházela nová náboženství... Tak se pro potřeby těchto nových náboženství začaly používat starověké chrámy, takže v blízkosti Kailashanathy z chrámů energií vznikly chrámy buddhistické, hinduistické, džinistické...

A od té doby je můj domov zde na Zemi spojen s tibetskou Kailášou, za ní začíná vysoká země, kterou nazýváte Šambala neboli země strážná Šivou. Ale Šivou, ne jednoduše mnou - prostým učitelem, ale Šivou jako Energií tvoření-rozpouštění, Energií existence univerza. Právě tou, jež jsou také dělají jsoucím, která ho přeměňuje v prázdnotu a znovu v jsoucím. A tato Energie je jako tanec věčnosti, ničí temnotu nevědomosti těch, kteří to chtějí celým svým srdcem. Nakonec rozptýlí temnotu světů a Brahma se rozzáří, očištěn od zla. A to všechno uzří každý, protože všichni jsme věční a inkarnace jsou jen sny, ve kterých se duchové učí tvořit a rozpouštět..." Tak pravil Šiva a zmizel v záři. Záře se zatočila ve víru a vznesla se k vrcholu... A někde tam, ve dvou vírech na okraji světů, byl vidět tanec nekonečna...

Zapsala Valeria Kolcova 04.08.2017